

Kaaduin Kaisan kaljamilla,  
kylä n raitilla kivalla.  
Kyllä harmitti kovasti.  
Miksi mun pitikään mennä  
hämärässä hölkkäämähän,  
lenkkeilylle illansuussa?  
Nyt on kipsissä käteni,  
yläraaja pakkauksessa  
-se on vielä oikeani.

Vaimo kuorii nyt perunat,  
silittääpi voikkoleivät,  
pukee paidat, solmii nauhat,  
avutonna itse kuljen.  
Onni että on tuo vaimo.  
Outoa ois yksin olla,  
ilman eukkoa elellä.  
Kuka muuten mun pukisi,  
kuka keitot keitteleisi?  
Kelle silloin haasteleisin,  
kelle kertoisin suruni,  
ilot kelle ilmoittaisin?  
Hoitaa nytkin niinkuin lasta:  
hävettää se aikamiestä.

Kohta kun minä tokenen,  
hankin kimpun kukkasia,  
vaikka ruusuja somia.  
Ne tuon kullalle kotihin,  
armaalleni oitis annan,  
kun on terve mun käteni,  
kipsistä vain pelkkä muisto.